

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 331/09-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť S. S., nar. ..., štátneho občana Indickej republiky, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., Ž., v mene ktorej koná advokát Mgr. M. Š., vo veci namietaného porušenia práva zaručeného čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo S. S., nar. ..., štátneho občana Indickej republiky, na rešpektovanie rodinného života zaručeného čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť S. S., nar. ..., štátnemu občanovi Indickej republiky, trovy konania v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. M. Š., Advokátska kancelária Š., s. r. o., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti S. S., nar. ..., štátneho občana Indickej republiky, nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. III. ÚS 331/09-12 z 13. októbra 2009 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť S. S., nar. ..., štátneho občana Indickej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie práva na rešpektovanie rodinného života zaručeného čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že 28. decembra 2007 po príchode na územie Slovenskej republiky uzavrel manželstvo s pani E. L., štátnou občiankou Slovenskej republiky. Manželstvo uzavreli po dlhoročnej známosti, keď v predchádzajúcom období spolu žili a pracovali v Spolkovej republike Nemecko a v Talianskej republike.

Sťažovateľ podal 14. januára 2008 žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na základe § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Žilina (ďalej len „príslušný útvar cudzineckej polície“), ktorá však bola rozhodnutím č. UHCP-41-27/RHCP-BB-CP-

ZI-PP-2008 z 18. apríla 2008 zamietnutá z dôvodu, že sťažovateľ je nežiaducou osobou v zmysle § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu odvolanie, ktoré Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica (ďalej aj „odvolací orgán cudzineckej polície“) rozhodnutím č. UHCP-55-1/RHCP-BB-SK-2008 z 9. júla 2008 zamietlo a potvrdilo napadnuté rozhodnutie príslušného útvaru cudzineckej polície z 18. apríla 2008.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia odvolacieho orgánu cudzineckej polície č. UHCP-55-1/RHCP-BB-SK-2008 z 9. júla 2008, ako aj zrušenia prvostupňového rozhodnutia príslušného útvaru cudzineckej polície č. UHCP-41-27/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2008 z 18. apríla 2008 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd však rozsudkom č. k. 1 Scud/43/2008-37 z 19. novembra 2008 žalobu zamietol.

Sťažovateľ napadol označený rozsudok krajského súdu z 19. novembra 2008 odvolaním, ktoré prerokoval najvyšší súd a rozsudkom sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 preskúmaný rozsudok krajského súdu č. k. 1 Scud/43/2008-37 z 19. novembra 2008 potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ namieta, že napádaný rozsudok najvyššieho súdu z 2. apríla 2009, ako aj ním potvrdené predchádzajúce rozhodnutia v predmetnej veci porušili jeho právo na rešpektovanie rodinného života zaručené čl. 8 dohovoru.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu tvrdí, že súdy ani orgány cudzineckej polície, ktoré vo veci konali, nespochybnovali, že neudelenie povolenia na trvalý pobyt predstavuje zásah do jeho rodinného života. Svoje rozhodnutia však založili iba na dôvodoch poukazujúcich na súlad príslušného rozhodnutia so zákonom, pričom nepreskúmali a v rámci svojich rozhodnutí ani neodôvodnili, či je predmetný zásah v súlade s podmienkami vyplývajúcimi z odseku 2 čl. 8 dohovoru, ktorým je Slovenská republika

viazaná a má prednosť pred ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov. Súdy ani orgány cudzineckej polície, ktoré vo veci konali, podľa sťažovateľa ústavne súladným spôsobom nepreskúmali, či neudelenie povolenia na trvalý pobyt v sťažovateľovom prípade sleduje niektorý z taxatívne vymedzených dôvodov pre zásah do práva na rešpektovanie rodinného života zaručeného čl. 8 ods. 1 dohovoru a či rešpektuje zásadu primeranosti medzi naliehavosťou sledovaného legitímneho cieľa a intenzitou, povahou a dôsledkami zásahu do sťažovateľom označeného práva. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že nespáchal žiadny trestný čin, nepredstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť a dôvody jeho vyhostenia nie sú takej povahy, aby opodstatnili intenzitu sťažnosťou napádaného zásahu do jeho rodinného života.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 bolo porušené jeho právo podľa čl. 8 dohovoru, aby ústavný súd označený rozsudok najvyššieho súdu z 2. apríla 2009 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, a taktiež aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril najvyšší súd prostredníctvom jeho podpredsedníčky. Vo vyjadrení č. k. KP 8/09- 95 z 5. novembra 2009 sú podrobne zhrnuté podstatné skutkové okolnosti prípadu, ako aj právne závery orgánov verejnej moci, ktoré vo veci rozhodovali. Nad rámec týchto skutočností sa vo vyjadrení uvádza:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky k základnej námietke sťažnosti - porušenie práva na rodinný život v zmysle čl. 8 Dohovoru - udáva, že v zmysle konštantnej judikatúry štrasburských orgánov ochrany práva je základným zmyslom práva na rodinný život predovšetkým zabezpečenie výchovy detí. Štát má voči tomuto rodinnému zväzku väčšinou úlohy vyplývajúce z tzv. pozitívneho záväzku, to znamená, že jeho úlohou je podporovať a chrániť práva vyplývajúce z rodinného života, v prípade zásahu do nich musí preferovať záujmy detí, pričom jedným zo základných zmyslov a účelom rodinného života je výchova detí (rozhodnutie vo veci Nielsen z 28. novembra 1988, Annuaire, č. 144).

V predmetnej veci je nesporné, že sťažovateľ má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Bol vyhostený z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu na území Spolkovej republiky Nemecko. Taktiež je nesporné, že sa od roku 1998 pohyboval nelegálne v Schengenskom priestore (Spolková republika Nemecko, Taliansko, Slovenská republika). Je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru. V novembri 2007 nelegálne vstúpil na územie Slovenskej republiky a v krátkom čase po vstupe na územie Slovenskej republiky dňa 28. 12. 2007 uzavrel manželstvo s občianskou Slovenskej republiky E. L. Z manželstva v čase rozhodovania správnych orgánov a súdov nepochádzali deti. Taktiež z podanej sťažnosti nevyplýva, že by z tohto manželského zväzku pochádzalo dieťa.

...

Zákon č. 342/2007 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru v znení neskorších predpisov pod čl. IV zmenil a doplnil zákon o pobyte cudzincov. Tento zákon za § 59 vložil ustanovenie § 59a, v ktorom je pod ods. 1 písm. c) stanovené, že policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, k predchádzaniu nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práva slobôd iných.

Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade žalobcu nebolí splnené zákonom stanovené podmienky na prvé povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Správny orgán musí zväžiť aj hľadisko súkromné, či odoprením

udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život na území SR.

V právnom štáte sa konflikt práv rieši prostredníctvom požiadavky spravodlivej rovnováhy.

V zmysle čl. 13 ods. 4 veta druhá ústavy sa ustanovené obmedzenia môžu použiť len na ustanovený cieľ. Zmyslom tohto ustanovenia je vylúčiť obchádzanie ústavných garancií základných práv a slobôd tak, že zavedenie obmedzenia sa použije na cieľ konformný s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami. V danej veci aj k Aktu o podmienkach prístúpenia pripojeného k Zmluve o prístúpení Slovenskej republiky k Európskej únii a v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru.

Na základe zákona č. 347/2007 Z. z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín.

Účelom tejto Smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu.

Najvyšší súd zastáva názor, že prípadný zásah do rodinného života sťažovateľa je treba posudzovať v príčinnej súvislosti a vo vzťahu k správaniu sa sťažovateľa, ktorý sa takmer 10 rokov zdržiaval nelegálne v Schengenskom priestore. Ak je sťažovateľ nežiadúcou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiadúcou osobu aj v Slovenskej republike (oba štáty sú súčasťou Schengenského priestoru).

Podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd, ako aj najvyšší súd sa náležité vypořádali so všetkými námietkami sťažovateľa (žalobné body) uvedenými v žalobe a po danom odvolaní. Najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu zastáva názor, že správne orgány nepochybili ak rozhodli, že sťažovateľ nespĺňa zákonom stanovené podmienky na udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Z tohto dôvodu považuje najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú a súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. “

Právny zástupca sťažovateľa v podaní z 19. novembra 2009 uviedol, že sťažovateľ netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania o prijatom návrhu. Pokiaľ ide o vec samu,

doplnil argumentáciu vo vzťahu k tej časti návrhu, ktorou sa sťažovateľ domáhal priznania primeraného finančného zadostučinenia tvrdiac, že sťažovateľovi bolo „... *na dlhú dobu znemožnené, aby mohol uplatňovať svoje právo na rodinný život a žiť so svojou manželkou...*“, pričom „... *zásah do práva na rodinný život spôsobil sťažovateľovi a jeho manželke nenapraviteľnú ujmu a je tak vážny, že nie je dostatočné len samotné konštatovanie porušenia základného ľudského práva sťažovateľa, ale je potrebné priznať mu spravodlivé zadostučinenie...*“.

Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom veci týkajúcich sa spisov príslušného útvaru cudzineckej polície, odvolacieho orgánu cudzineckej polície, krajského súdu a najvyššieho súdu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

V rámci konania vo veci samej ústavný súd preskúmal obsah sťažnosti a jej príloh, vyjadrenie najvyššieho súdu k sťažnosti a obsah pripojených spisov týkajúcich sa predmetnej veci.

Zo spisových materiálov vyplýva, že sťažovateľ sa 27. novembra 2007 dostavil na Oddelenie azylu Policajného zboru Vlchy a požiadal o azyl. Vo vysvetlení, ktoré v tejto súvislosti podal orgánom Policajného zboru, okrem iného uviedol, že je štátnym občanom Indickej republiky, z ktorej vycestoval v roku 2001 a po troch dňoch cesty sa dostal na územie Spolkovej republiky Nemecko, kde požiadal o azyl. Jeho žiadosť bola zamietnutá, no na území Spolkovej republiky Nemecko sa zdržiaval až do konca roka 2003, keď vycestoval na územie Talianskej republiky. Nemal žiadne doklady. Pracoval ako kuchár v pizzerii v Miláne. Sťažovateľ ďalej uviedol: „*Z Talianska som odcestoval nákladným*

motorovým vozidlom v spoločnosti neznámeho vodiča, ktorému som zaplatil 500,- EUR, na Slovensko, kde som prišiel pred 4 dňami do Bratislavy. V Bratislave som sa zdržiaval na stanici, kde som stretol mne neznámeho pakistanca, ktorému som povedal, že chcem na území SR požiadať o azyl a tento pakistanec mi kúpil lístok na vlak do Žiliny. Po príchode do Žiliny som vyhľadal oddelenie cudzineckej polície, kde som sa prihlásil ako žiadateľ o azyl. V Bratislave som sa neprihlásil z dôvodu, že tento mne neznámy pakistanec mi poradil, aby som išiel radšej do Žiliny.

Momentálne mám u seba 1.040,- Sk. Za cestu z Indie do Nemecka zaplatili 20.000,- IND Rupii moji rodičia neznámemu mužovi. Mojou cieľovou krajinou bola krajina EU. V krajine pôvodu som nebol členom žiadnej politickej strany, hnutia alebo inej organizácie. Odsúdený som nebol a ani nie je proti mne vedené žiadne trestné stíhanie. Žiadam, aby bolo o mojom zadržaní vyrozumené zastupiteľstvo mojej krajiny.

O udelenie azylu som prvýkrát žiadal v Nemecku v roku 2001, no azyl mi nebol udelený. Rozhodnutie o neudelení azylu som stratil. O udelenie azylu žiadam na Slovensku prvýkrát, a to z ekonomických dôvodov. Na Slovensku chcem zostať žiť a pracovať.“

Sťažovateľ bol umiestnený v Záchytnom tábore Humenné a od 4. decembra 2007 v Pobytovom tábore Gabčíkovo. Dňa 28. decembra 2007 uzavrel manželstvo s E. L., štátnou občiankou Slovenskej republiky s trvalým pobytom v obci D. v okrese Ž.

Sťažovateľ podal 14. januára 2008 žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt v Slovenskej republike.

Príslušný útvar cudzineckej polície v súvislosti so skúmaním žiadosti zistil, že sťažovateľovi bol zakázaný vstup do Schengenského priestoru na základe rozhodnutia cudzineckého úradu vo Frankfurte pod č. 32.42.12 zo 14. novembra 2005, bol administratívne vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko (20. októbra 2004) z dôvodu nelegálneho vstupu a pobytu na jej území. Na nemecké územie vstúpil 9. augusta 1998 a 11. augusta 1998 požiadal o azyl. Žiadosť bola zamietnutá 2. októbra 1998.

V rámci zisťovania údajov o sťažovateľovi neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že je podozrivý zo spáchania trestného činu, bol odsúdený alebo že by bolo proti nemu vedené trestné stíhanie, ako ani skutočnosti nasvedčujúce, že by jeho kontakty alebo aktivity mohli predstavovať hrozbu či riziko pre národnú bezpečnosť, resp. bezpečnostné záujmy Slovenskej republiky alebo bezpečnostné záujmy štátov, voči ktorým má Slovenská republika v tejto oblasti záväzky.

Príslušný útvar cudzineckej polície rozhodnutím č. UHCP-41-7/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2008 z 21. januára 2008 prerušil konanie o žiadosti sťažovateľa o udelenie povolenia na trvalý pobyt do doby „... vyriešenia predbežnej otázky vo veci rozhodnutia správneho orgánu konajúceho o udelení azylu na území Slovenskej republiky, o ktorý účastník konania požiadal dňa 27. 11. 2007... a zároveň do rozhodnutia správneho orgánu konajúceho vo veci administratívneho vyhostenia z územia Schengenu, schengenské ID: DP98220112520900031.“

Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „migračný úrad“) rozhodnutím č. ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 z 18. februára 2008 zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú s tým, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je na konanie o udelenie azylu príslušná Spolková republika Nemecko, ktorej orgánom bude sťažovateľ v tejto súvislosti odovzdaný. Migračný úrad uviedol, že 15. januára 2008 kontaktoval príslušné orgány Spolkovej republiky Nemecko a Talianskej republiky a požiadal ich o prevzatie zodpovednosti za posúdenie žiadosti o udelenie azylu cudzinca. Partnerský úrad Talianskej republiky 24. januára 2008 žiadosti nevyhoviel, no Spolkový úrad pre migráciu a utečencov Spolkovej republiky Nemecko 5. februára 2008 prijal zodpovednosť Spolkovej republiky Nemecko za posúdenie žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu, a tým súhlasil s jeho prevzatím na jej územie. Migračný úrad zároveň listom z 18. februára 2008 príslušnému útvaru cudzineckej polície oznámil, že „... dňa 18. 2. 2008 bola cudzincovi S. S., nar. ..., št. príslušnosť India, ČAS: MU-1/DS-Ž-2008, D009182AH, jeho žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, ktorú podal 27. 11. 2007, zamietnutá ako neprípustná, a to podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č.

480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože zodpovednosť za konanie prevzala 5. 2. 2008 Spolková republika Nemecko. Menovaný bude po prevzatí rozhodnutia transferovaný do zodpovedného členského štátu ES.“.

Listom z 1. apríla 2008 migračný úrad následne príslušnému útvaru cudzineckej polície oznámil: „*Na základe Vašej telefonickej žiadosti zo dňa 1. 4. 2008 Vám oznamujeme, že dňa 5. 2. 2008 prevzala Spolková republika Nemecko zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl cudzinca S. S., nar. ..., št. príslušnosti India, ČAS: MU-1/DS-Ž-2008, D009182AH, ktorú podal na území Slovenskej republiky dňa 27. 11. 2007. Na základe uvedeného bol menovaný dňa 28. 2. 2008 transferovaný do Spolkovej republiky Nemecko, ako zodpovedného členského štátu Európskych spoločenstiev.“*

Príslušný útvar cudzineckej polície následne rozhodnutím z 18. apríla 2008 žiadosť sťažovateľa o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že lustráciou v evidencii Policajného zboru zistil, že účastník konania má zakázaný vstup do Schengenského priestoru, bol vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko z dôvodu nelegálneho vstupu a pobytu, čo bolo 26. marca 2008 potvrdené Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Úradom hraničnej a cudzineckej polície, odborom cudzineckej polície, oddelením centrálného vízového orgánu. Podľa § 39 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt zamietne, ak účastník konania je nežiaducou osobou. Podľa § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov nežiaducou osobou je cudzinec, ktorý bol administratívne vyhostený alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia, pričom v danom prípade bol žalobca vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko.

Sťažovateľov právny zástupca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu príslušného útvaru Policajného zboru z 18. apríla 2008 uviedol dôvody, ktorých podstata je totožná s obsahom dôvodov uvádzaných sťažovateľom aj v konaní pred ústavným súdom.

Odvolací orgán cudzineckej polície rozhodnutím z 9. júla 2008 odvolanie zamietol z dôvodu, že sťažovateľ okrem žiadosti o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt podal aj žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Migračný úrad rozhodnutím č. ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 z 18. februára 2008 zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zákonom č. 342/2007 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru (ďalej len „zákon č. 342/2007 Z. z.“), bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná smernica Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len „smernica Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001“), pričom cieľom tejto smernice je umožniť uznanie rozhodnutia o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu. V čl. 8 citovanej smernice je stanovené, že členské štáty prijmu zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín sa majú prijímať v súlade so základnými právami ako ich určuje Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Druhostupňový správny orgán je na základe uvedeného toho názoru, že berúc na zreteľ ústavné princípy uznávania a dodržiavania všeobecných pravidiel medzinárodného práva a medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, s dôrazom na skutočnosť konania štátnych orgánov iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, sa v danom prípade v plnej miere akceptuje rozhodnutie o zákaze vstupu navrhovateľa do Schengenského priestoru, a teda aj na územie Slovenskej republiky na podklade rozhodnutia vydaného cudzineckým úradom vo Frankfurte. Vychádzajúc z uvedeného je tak žalobca v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov nežiaducou osobu, ktorej bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení založené na tom, že porušil vnútroštátne predpisy pre vstup a pobyt cudzinca na územie členského štátu. Podľa § 59a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzinca. Správny orgán uznal, že v súvislosti so sťažovateľom došlo k zásahu do práva na

rešpektovanie súkromia a rodinného života, avšak výlučne v súlade s čl. 8 ods. 2 dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán môže zasahovať do výkonu tohto práva, ak je to v súlade so zákonom.

Sťažovateľ podal prostredníctvom právneho zástupcu na krajskom súde žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia predchádzajúcich správnych rozhodnutí z dôvodov už namietaného porušenia práva na rodinný život v zmysle čl. 8 dohovoru.

Na pojednávaní vo veci konanom 19. novembra 2008 právny zástupca sťažovateľa na otázku súdu uviedol: *„pokiaľ ide o žalobcu, tento sa nachádza v Indii asi od konca februára alebo začiatkom marca 2008.“*

Krajský súd rozsudkom z 19. novembra 2008 žalobu zamietol. Podľa jeho názoru je pravdou, že podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie. Toto právo však nie je absolútne nedotknuteľné. Štát môže do tohto práva zasiahnuť, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutne v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Štát zasiahol do tohto práva žalobcu zákonom o pobyte cudzincov, keď v § 39 ods. 2 písm. a) zakotvil, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak je cudzinec nežiaducou osobou. Je nesporné, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Bol vyhostený z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu na územie Spolkovej republiky Nemecko. Slovenská republika je súčasťou Schengenského priestoru a žalobca je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru. Zákonom č. 342/2007 Z. z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná smernica Rady č. 2001/40/S z 28. mája 2001. Cieľom tejto smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu. Slovenská republika je viazaná medzinárodnými zmluvami [čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)]. Keď je žalobca nežiaducou

osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiaducou osobou aj v Slovenskej republike, pretože oba štáty sú súčasťou Európskeho hospodárskeho priestoru a Schengenského priestoru. Je nesporné, že žalobca sa od roku 1998 (takmer 10 rokov) pohyboval v Schengenskom priestore nelegálne (Spolková republika Nemecko, Taliansko, Slovensko). I napriek tomu, že krajiny Európskej únie sú všeobecne uznávané za krajiny s vyspelou demokraciou, toleranciou a humánnym prístupom k cudzincom, je v záujme národnej, ako aj verejnej bezpečnosti a predchádzaniu zločinnosti, aby sa v rámci krajín Schengenského priestoru nepohybovali osoby, ktoré vstúpili do tohto priestoru nelegálne, pohybovali sa bez dokladov za situácie, keď majú zákaz vstupu do Schengenského priestoru a boli vyhostené z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, i keď zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, je potrebné tento zásah posudzovať aj z pohľadu súčasnej situácie o demokratických krajinách Schengenského priestoru, keď je ohrozená národná bezpečnosť týchto krajín.

Sťažovateľ napadol prostredníctvom právneho zástupcu rozsudok odvolaním, v ktorom zopakoval podstatu svojich námietok týkajúcich sa nerešpektovania práva na rodinný život dodajúc, že vo vzťahu k rozhodnutiu o vyhostení zo Spolkovej republiky Nemecko sa skutkový stav týkajúci sa jeho rodinného života výrazne zmenil, pretože uzavrel manželstvo s pani L., a to po dlhoročnej známosti. Zásah do jeho práva na rešpektovanie rodinného života spočívajúci v neudelení povolenia na trvalý pobyt bol preto v rozpore s čl. 8 dohovoru.

Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu z 19. novembra 2008, uviedol: *«Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov.*

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a s postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné pre preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolačí súd preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že krajský súd pri preskúvaní žalobou napadnutých rozhodnutí postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

...

Keďže žalobca v podanom odvolaní uviedol zhodné námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov, tak ako ich už uplatnil v podanej žalobe, úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či krajský súd na žalobné body žalobcu reagoval, a či sa s nimi vysporiadal, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov.

...

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar udelí prvé povolenie na trvalý pobyt cudzincovi, ktorý je manželom občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom, na území Slovenskej republiky.

Podľa § 39 ods. 1 písm. a) citovaného zákona policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a) citovaného zákona policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak cudzinec je nežiadúcou osobou.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 2 písm. d) zakotvuje, že pre účely tohto zákona sa rozumie nežiadúcou osobou cudzinec, ktorý bol administratívne vyhostený alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia.

Zákona č. 342/2007 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru v znení neskorších predpisov pod čl. IV zmenil a doplnil zákon o pobyte cudzincov. Tento zákon za § 59 vložil ustanovenie § 59a, v ktorom je pod ods. 1 písm. c) stanovené, že policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, k predchádzaniu nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práva slobôd iných.

Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade žalobcu neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prvé povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Správny orgán musí zvážiť aj hľadisko súkromné, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život na území SR.

V právnom štáte sa konflikt práv rieši prostredníctvom požiadavky spravodlivej rovnováhy.

...

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Žalobca bol vyhostený z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu na území Spolkovej republiky Nemecko. Taktiež je nesporné, že žalobca sa od roku 1998 pohyboval nelegálne v Schengenskom priestore (Spolková republika Nemecko, Taliansko, Slovenská republika). Je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru.

Podľa názoru odvolacieho súdu, hoci je pravdou, že zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, bol vykonaný v súlade so zákonom o pobyte cudzincov.

Na základe zákona č. 347/2007 Z. z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín.

Účelom tejto Smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu.

Odvolaací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány nepochybili ak rozhodli, že žalobca nespĺňa zákonom o pobyte cudzincov stanovené podmienky na udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Totiž, ak žalobca je nežiadúcou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiadúcou osobou aj v Slovenskej republike (oba štáty sú súčasťou Schengenského priestoru). Zásah do rodinného života je treba posudzovať v príčinnej súvislosti a vo vzťahu k správaniu sa žalobcu, ktorý sa takmer 10 rokov zdržiaval nelegálne v Schengenskom priestore.

Vzhľadom na horeuvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto ho postupujúc podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. ako vecne správny potvrdil.»

III.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar udelí prvé povolenie na trvalý pobyt cudzincovi, ktorý je manželom občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 39 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak

- a) cudzinec je nežiaducou osobou,
- b) cudzinec nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na trvalý pobyt,
- c) je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu,
- d) je dôvodné podozrenie, že cudzinec uzavrel manželstvo s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt, alebo
- e) manželia nevedú spoločný rodinný život alebo neuzavreli manželstvo podľa osobitného predpisu, ak je účelom žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt zlúčenie rodiny.

Podľa § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov sa na účely tohto zákona rozumie nežiaducou osobou cudzinec, ktorý bol administratívne vyhostený alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia.

Podľa § 39 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt prihliada na

- a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie,
- b) záujmy maloletého dieťaťa cudzinca, osobné a rodinné pomery cudzinca, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,
- c) mieru integrácie cudzinca do spoločnosti.

Podľa preambuly smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001: „... Potreba zabezpečenia vyššej efektívnosti pri vykonávaní rozhodnutí o vyhostení a lepšej spolupráce medzi členskými štátmi si vyžaduje uznávanie rozhodnutí o vyhostení.

Rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín sa majú prijímať v súlade so základnými právami ako ich zaručuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd zo 4. novembra 1950, najmä jeho články 3 a 8 a Ženevský

dohovor o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951 a ako vyplýva z ústavných princípov, ktoré sú spoločné pre členské štáty. ...“

Podľa čl. 1 ods. 1 smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001: «Bez toho, aby boli dotknuté záväzky vyplývajúce z článku 23 a uplatňovanie článku 96 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985, podpísaného v Schengene 19. júna 1990, ďalej len „Schengenský dohovor“, cieľom tejto smernice je umožniť uznanie rozhodnutia o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, ďalej len „vydávajúci členský štát“, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu, ďalej len „vykonávajúci členský štát“.»

Podľa čl. 3 ods. 1 smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001: „Vyhostenie uvedené v článku 1 sa uplatní na tieto prípady:

a) štátny príslušník tretej krajiny podlieha rozhodnutiu o vyhostení založenom na vážnej a existujúcej hrozbe pre verejný poriadok alebo bezpečnosť štátu, ktoré bolo prijaté v takýchto prípadoch:

...

b) štátny príslušník tretej krajiny podlieha rozhodnutiu o vyhostení, ak je toto založené na tom, že nesplnil vnútroštátne predpisy pre vstup a pobyt cudzincov.

V týchto dvoch prípadoch uvedených v bodoch a) a b) nesmie vydávajúci členský štát zrušiť ani pozastaviť rozhodnutie o vyhostení.“

Podľa čl. 3 ods. 2 smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001: „Členské štáty budú uplatňovať túto smernicu rešpektujúc ľudské práva a základné slobody.“

Podľa čl. 6 smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001: „Orgány vydávajúceho členského štátu a vykonávajúceho členského štátu použijú všetky vhodné prostriedky spolupráce a výmeny informácií na vykonávanie tejto smernice.

Vydávajúci členský štát poskytne vykonávajúcemu členskému štátu všetky dokumenty potrebné na potvrdenie pokračujúcej vykonateľnosti rozhodnutia najrýchlejšími vhodnými prostriedkami, ak je to vhodné podľa príslušných ustanovení príručky SIRENE.

Vykonávajúci členský štát najskôr preskúma situáciu dotknutej osoby, aby zabezpečil, že ani relevantné medzinárodné právne nástroje, ani platné vnútroštátne právne predpisy nie sú v rozpore s vykonaním rozhodnutia o vyhostení.

Po realizácii vykonávacieho opatrenia bude vykonávajúci členský štát informovať vydávajúci členský štát.“

Podľa § 59a ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v znení zákona č. 342/2007 Z. z. policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru (ďalej len „vydávajúci štát“), ak

- a) bol cudzinec v tomto štáte odsúdený na trest odňatia slobody najmenej na jeden rok,
- b) existuje dôvodné podozrenie, že cudzinec v tomto štáte spáchal alebo sa pokúsil spáchať zločin, alebo
- c) cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov.

Podľa § 59a ods. 4 zákona o pobyte cudzincov v znení zákona č. 342/2007 Z. z. pred výkonom rozhodnutia podľa odseku 1 policajný útvar preskúma, či je výkon rozhodnutia podľa odseku 1 v súlade s medzinárodnými zmluvami a týmto zákonom.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie zlučiteľnosti účinkov výkonu právomoci najvyššieho súdu pri kontrole zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov Policajného zboru v súvislosti s rozhodovaním o sťažovateľovej žiadosti o povolenie trvalého pobytu, a to s právom na rešpektovanie rodinného života zaručeným prostredníctvom čl. 8 dohovoru.

Vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu je nesporné, že orgány cudzineckej polície museli v rámci posúdenia sťažovateľovej žiadosti riešiť konflikt ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, na základe ktorého uplatňoval svoju žiadosť sťažovateľ, s ustanovením § 39 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, prihliadajúc na znenie § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia príslušného orgánu cudzineckej polície z 18. apríla 2008 je zrejmé, že svoje rozhodnutie založil na prednostnej aplikácii § 39 ods. 2 v spojení s § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov bez toho, aby vysvetlil, na základe akých právnych úvah dospel k záveru o vylúčení aplikovateľnosti § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov v sťažovateľovom prípade. Odvolací orgán cudzineckej polície vo svojom rozhodnutí z 9. júla 2008 odôvodnil vylúčenie aplikácie § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov v sťažovateľovej veci postupom podľa § 59a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov (policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov) s tým, že aj prostredníctvom tohto ustanovenia bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná smernica Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001. Podľa odvolacieho orgánu cudzineckej polície sa preto v danom prípade „...v plnej miere akceptuje rozhodnutie o zákaze vstupu navrhovateľa do Schengenského priestoru, a teda aj na územie Slovenskej republiky na podklade rozhodnutia vydaného cudzineckým úradom vo Frankfurte.... rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o zamietnutí žiadosti účastníkovi konania, o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, skutočne došlo k zásahu do práva na rešpektovanie súkromia a rodinného života, avšak výlučne v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán môže zasahovať do výkonu tohto práva, ak je to v súlade so zákonom. V ustanovení § 39 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov je jednoznačne zakotvené, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak je cudzinec nežiadúcou osobou, čo je v danom prípade u účastníka konania nespochybniteľné preukázané.... rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu nedošlo k porušeniu Dohovoru, nakoľko tento postupoval plne v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, ktoré je povinný každý, kto sa zdržiava na území Slovenskej republiky rešpektovať a nekonat' v rozpore s nimi...“.

Krajský súd sa v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí orgánov cudzineckej polície stotožnil s ich právnym posúdením sťažovateľovej veci. Podľa jeho názoru: „... Keď je žalobca nežiadúcou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiadúcou osobou aj v Slovenskej republike, pretože oba štáty sú súčasťou Európskeho hospodárskeho priestoru a

schengenského priestoru. Je nesporné, že žalobca sa od roku 1998 (takmer 10 rokov) pohyboval v schengenskom priestore nelegálne (Spolková republika Nemecko, Taliansko, Slovensko). I napriek tomu, že krajiny Európskej únie sú všeobecne uznávané za krajiny s vyspelou demokraciou, toleranciou a humánnym, prístupom k cudzincom, je v záujme národnej ako aj verejnej bezpečnosti a predchádzaniu zločinnosti, aby sa v rámci krajín schengenského priestoru nepohybovali osoby, ktoré vstúpili do tohto priestoru nelegálne, pohybovali sa bez dokladov za situácie, keď majú zákaz vstupu do schengenského priestoru a boli vyhostení z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, i keď zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, tento zásah je potrebné posudzovať aj z pohľadu súčasnej situácie o demokratických krajinách schengenského priestoru, keď ohrozená národná a národná bezpečnosť týchto krajín.“

Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 konštatoval, že prípadný konflikt práv je v právnom štáte potrebné riešiť prostredníctvom „požiadavky spravodlivej rovnováhy“. Podľa názoru odvolacieho súdu, hoci je pravdou, že zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, bol vykonaný v súlade so zákonom o pobyte cudzincov.

Na základe zákona č. 342/2007 Z. z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná smernica Rady č. 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín.

Účelom tejto smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány nepochybili, ak rozhodli, že žalobca nespĺňa zákonom o pobyte cudzincov ustanovené podmienky na udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Totiž, ak žalobca je nežiaducou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiaducou osobou aj v Slovenskej republike (oba štáty sú súčasťou Schengenského priestoru). Zásah do rodinného života treba posudzovať v príčinnej súvislosti a vo vzťahu k správaniu žalobcu, ktorý sa takmer 10 rokov zdržiaval nelegálne v Schengenskom priestore.

Zatiaľ čo príslušný orgán cudzineckej polície rozhodujúci v prvom stupni sa právnym postavením sťažovateľa z hľadiska právnej ochrany poskytovanej čl. 8 dohovoru vôbec nezaoberal, odvolací orgán cudzineckej polície, krajský súd a najvyšší súd pripustili, že neudelenie povolenia na trvalý pobyt predstavuje vzhľadom na okolnosti sťažovateľovho prípadu zásah do jeho práva na rešpektovanie rodinného života. Podľa ich názoru však ide o zásah zlučiteľný s čl. 8 dohovoru, pretože bol vykonaný v súlade so zákonom [§ 39 ods. 2 v spojení s § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov s prihliadnutím na § 59a ods. 1 písm. c) uvedeného zákona], a je v záujme národnej a verejnej bezpečnosti, ako aj v záujme predchádzania zločinnosti, čo krajský súd a najvyšší súd konštatovali najmä s ohľadom na fakt, že sťažovateľ sa dlhodobo nelegálne zdržiaval na území štátov Schengenského priestoru.

Uvedené dôvody nepovažuje ústavný súd zohľadňujúc konkrétne okolnosti sťažovateľovho prípadu za dostatočné vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z čl. 8 dohovoru.

Sťažovateľ požiadal o povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, pričom uviedol a preukázal také skutočnosti, ktoré zakladali predbežnú obhájiteľnosť tvrdenia o práve na rešpektovanie rodinného života (sťažovateľ preukázal, že je manželom štátnej občianky Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky). Za daných okolností bolo ústavnou povinnosťou orgánov štátnej moci, ktoré boli oprávnené o žiadosti sťažovateľa rozhodnúť alebo zákonnosť takéhoto rozhodnutia preskúmať, dôsledne zvážiť, či sťažovateľove osobné a rodinné pomery spadajú do pôsobnosti čl. 8 ods. 1 dohovoru, a v prípade kladného záveru rovnako dôsledne posúdiť, či by odmietnutie povolenia na trvalý pobyt bolo opatrením zlučiteľným s podmienkami čl. 8 ods. 2 dohovoru limitujúcimi možnosť zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života. Právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany (napr. II. ÚS 8/96, II. ÚS 47/97, III. ÚS 70/01, III. ÚS 194/06).

Dohovor síce nezaručuje právo cudzinca vstúpiť alebo usadiť sa na území štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohovoru, avšak vyhostenie osoby z krajiny, v ktorej žijú blízki členovia jej rodiny, môže predstavovať porušenie práva na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 dohovoru (napr. *Moustaquim v. Belgicko*, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. februára 1991, § 36; *Boultif v. Švajčiarsko*, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. augusta 2001, § 39).

Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života, prípadne zamýšľaného rodinného života, ktorý sa síce ešte v plnosti neetabloval, avšak je založený na platnom a skutočnom (pravom) manželstve zahŕňajúcom blízky vzťah a spoločný život (kohabitáciu) manželov v čase namietaného zásahu alebo krátko pred ním (obdobne napr. *Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené kráľovstvo*, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. mája 1985, § 62).

Náležitú posúdenie sťažovateľovej žiadosti v tomto smere vyžadovalo dôsledné preskúmanie „osobných a rodinných pomerov cudzinca“ tak, ako to ustanovuje aj § 39 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, okrem iného vypočítanie manželky sťažovateľa (prípadne vykonanie ďalších dôkazov) v záujme zistenia okolností uzavretia ich manželstva a preverenia sťažovateľových tvrdení o viacročnom (dlhodobom) trvaní a stálom charaktere ich vzťahu, ako aj bližšie objasnenie okolností ich príchodu na územie Slovenskej republiky a nadviazania vzájomného kontaktu, vzhľadom na obsah vysvetlenia podaného sťažovateľom 27. novembra 2007 na Oddelení azylu Policajného zboru Vlchy.

Náležitú objasnenie a následné posúdenie uvedených skutočností je pre rozhodnutie vo veci podstatné, pretože sa týka otázky, či v prípade sťažovateľovho manželstva ide o „rodinný život“ požívajúci ochranu v zmysle čl. 8 ods. 1 dohovoru, prípadne, či nie je daný dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 39 ods. 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov (ak je dôvodné podozrenie, že cudzinec uzavrel manželstvo s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt).

Bez náležitého skutkového objasnenia a následného právneho posúdenia týchto okolností nemohli orgány verejnej moci rozhodujúce v sťažovateľovej veci reagovať na jeho argumentáciu primeraným a dostatočným, t. j. ústavne konformným spôsobom.

V prípade záveru, že manželstvo sťažovateľa spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 dohovoru, vyžadovali kritériá vyplývajúce z čl. 8 ods. 2 dohovoru náležité právne posúdenie, či odoprenie povolenia na trvalý pobyt možno v danom prípade považovať za zásah do sťažovateľovho práva na rešpektovanie rodinného života, a ak áno, či tento zásah sledoval legitímny cieľ uvedený v čl. 8 ods. 2 dohovoru, a taktiež, či bol primeraný v zmysle rešpektovania spravodlivej rovnováhy medzi závažnosťou a naliehavosťou verejného záujmu reprezentovaného sledovaným legitímnym cieľom a ochranou sťažovateľovho rodinného života.

Medzi sťažovateľom a orgánmi verejnej moci, ktoré v jeho veci rozhodovali, nebolo sporné, že ich postup a rozhodnutia sú „v súlade so zákonom“ v zmysle čl. 8 ods. 2 dohovoru. Pokiaľ ide o otázku, či odoprenie povolenia na trvalý pobyt mohlo sledovať legitímny cieľ uvedený v zmysle čl. 8 ods. 2 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že kontrola imigrácie je právom štátov v zmysle ustáleného medzinárodného práva, pričom môže byť predmetom aj ich zmluvných záväzkov, a je taktiež prirodzeným a adekvátnym prostriedkom ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti.

Pre prípadné posúdenie dodržania zásady proporcionality (ak by odoprenie povolenia na trvalý pobyt bolo možné považovať za zásah do sťažovateľovho práva na rešpektovanie rodinného života) je podstatné dôsledné zváženie skutočností, že sťažovateľ si v čase uzavretia manželstva (a dávno predtým) musel byť vedomý, že sa na území krajín Schengenského priestoru zdržiava nelegálne a nemá právny nárok na usídlenie sa na tomto území. Právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho-ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8

dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký. Preto bolo v sťažovateľovej veci taktiež potrebné zväziť (na základe konkrétnych a relevantných skutočností), či existujú závažné prekážky brániace alebo zásadným spôsobom sťažujúce viesť sťažovateľovi rodinný život so svojou manželkou v jeho krajine.

V súvislosti s dodržaním zásady proporcionality sťažovateľ namietal, že nespáchal žiadny trestný čin, nepredstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť a dôvody jeho vyhostenia nie sú takej povahy, aby opodstatnili intenzitu sťažnosťou napádaného zásahu do jeho rodinného života. V tejto súvislosti poukázal na niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Mehemi v. Francúzsko*, rozsudok z 26. septembra 1997; *Boultif v. Švajčiarsko*, rozsudok z 2. augusta 2001), v ktorých bolo vyslovené porušenie práva na rešpektovanie rodinného života cudzinca podľa čl. 8 dohovoru aj v prípadoch vyhostenia (alebo prijatia iného opatrenia s obdobným účinkom) z dôvodu, že cudzinec spáchal závažný kriminálny delikt.

Ústavný súd konštatuje, že z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sťažovateľ poukázal, nevyplýva záver, v zmysle ktorého mu mal byť bez ďalšieho povolený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Primeranosť zásahu do základných práv a slobôd sa vždy posudzuje individuálne podľa všetkých okolností konkrétneho prípadu. Aj v sťažovateľovej veci by primeranosť prípadného zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života musela byť posudzovaná komplexne vrátane už uvedených okolností týkajúcich sa legálnosti jeho pobytu a vstupu na územie krajín Schengenského priestoru, okolností týkajúcich sa jeho manželstva, ako aj možnosti viesť rodinný život v jeho krajine pôvodu. V prípadoch, na ktoré sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu poukázal, vyslovil Európsky súd pre ľudské práva porušenie práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru v dôsledku vyhostenia osôb, ktoré vstúpili alebo sa zdržiavali na území dotknutého štátu legálne, viedli v ňom skutočný rodinný život v zmysle čl. 8 ods. 1 dohovoru počas dlhého obdobia a prenesenie tohto života do inej krajiny by bolo pre nich spojené so značnými ťažkosťami tak, že to v rámci daných okolností prípadu nebolo možné „spravodlivo požadovať“.

Pokiaľ sa v sťažovateľovej veci objavili skutočnosti, z ktorých vyplývala možnosť zásahu do jeho práva na rešpektovanie rodinného života a sťažovateľ sa v priebehu konania pred orgánmi štátnej moci ochrany tohto práva domáhal, bolo ústavnou povinnosťou týchto orgánov dôsledne zvážiť všetky okolnosti podstatné pre posúdenie jeho žiadosti a argumentácie, ktorou bola odôvodnená, a to podľa uvedených kritérií vyplývajúcich z čl. 8 dohovoru.

Orgány cudzineckej polície, krajský súd, ale aj najvyšší súd túto povinnosť nespĺnili, pretože sa v odôvodnení svojich rozhodnutí uspokojili s konštatovaním zákonnosti zamietnutia žiadosti sťažovateľa o povolenie na trvalý pobyt bez toho, aby boli posúdené všetky otázky relevantné na rozhodnutie.

Svoj postup podporne odôvodnili aj povinnosťou rešpektovať rozhodnutie orgánov Spolkovej republiky Nemecko o vyhostení sťažovateľa s poukazom na smernicu Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001 a § 59a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov v znení zákona č. 342/2007 Z. z. (policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov). Túto argumentáciu nepovažuje ústavný súd vzhľadom na okolnosti sťažovateľovho prípadu za dostatočnú, pretože nereflektuje príslušnú právnu úpravu v celom kontexte. Ustanovenie § 59a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je potrebné aplikovať v spojení s § 59a ods. 4 uvedeného zákona, podľa ktorého pred výkonom rozhodnutia podľa odseku 1 policajný útvar preskúma, či je výkon rozhodnutia podľa odseku 1 v súlade s medzinárodnými zmluvami a týmto zákonom. Medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je pritom nepochybne aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého ustanovenia majú prednosť pred právnymi predpismi Slovenskej republiky s právnou silou zákona, pokiaľ zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (čl. 154c ústavy). Z ustanovení čl. 3 ods. 2 a čl. 6 smernice Rady č. 2001/40/ES z 28. mája 2001 vyplýva, že „Členské štáty budú uplatňovať túto smernicu rešpektujúc ľudské práva a základné slobody. ... Vykonávajúci členský štát najskôr preskúma situáciu dotknutej osoby, aby zabezpečil, že

ani relevantné medzinárodné právne nástroje, ani platné vnútroštátne právne predpisy nie sú v rozpore s vykonaním rozhodnutia o vyhostení..., taktiež vyplýva právna možnosť a zároveň povinnosť členských štátov Európskej únie zabezpečiť účinnú ochranu ľudských práv a základných slobôd osôb aj v prípadoch výkonu rozhodnutia o vyhostení.

Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 1. decembra 2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a od 1. decembra 2009 vyplýva z čl. 7 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy.

Na základe týchto skutočností ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 porušil právo sťažovateľa na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), a to v dôsledku nedostatočného preskúmania rozhodnutia krajského súdu z 19. novembra 2008 týkajúceho sa zákonnosti administratívnych rozhodnutí orgánov cudzineckej polície z 9. júla 2008 a zo 14. apríla 2008 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o udelenie povolenia na trvalý pobyt podanej 14. januára 2008.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa zaručeného dohovorom (bod 1 výroku nálezu), preto aj napadnutý rozsudok zrušil a prikázal najvyššiemu súdu vo veci znovu konať a rozhodnúť (bod 2 výroku nálezu).

Úlohou najvyššieho súdu v ďalšom priebehu konania bude dôsledne posúdiť správnosť rozsudku krajského súdu č. k. 1 Scud/43/2008-37 z 19. novembra 2008 podľa všetkých okolností podstatných pre posúdenie sťažovateľom namietaného porušenia jeho práva na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru. Povinnosťou najvyššieho súdu bude zároveň svoje závery v tomto smere dostatočne odôvodniť.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, čo odôvodnil tým, že mu bolo v dôsledku porušenia ľudského práva zaručeného v čl. 8 ods. 1 dohovoru počas dlhého obdobia znemožnené žiť so svojou manželkou, čo mu spôsobilo vážnu a nenapraviteľnú ujmu.

Ústavný súd prihliadol na okolnosti sťažovateľovho prípadu zohľadňujúc povahu porušenia práva sťažovateľa (porušenie jeho procesnej stránky), ktoré ešte možno napraviť v ďalšom priebehu konania, kde sa preukáže, či došlo aj k priamemu porušeniu práva na rešpektovanie rodinného života odoprením povolenia na trvalý pobyt. Aj keď sťažovateľ musel aj doterajšie odlúčenie od manželky pociťovať ako určitú ujmu, ústavný súd prihliadol na to, že na vzniku uvedenej situácie sa sťažovateľ zásadným spôsobom podieľal sám, a to nelegálnym vstupom na územie Slovenskej republiky a jemu predchádzajúcim dlhodobým nelegálnym pobytom na území Spolkovej republiky Nemecko a Talianskej republiky, ako aj netransparentnosťou, resp. protirečivosťou dôvodov uvedených orgánom Policajného zboru pri podaní žiadosti o azyl a neskôr pri podaní žiadosti o povolenie trvalého pobytu. Vzhľadom na tieto skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade predstavuje výrok ústavného súdu deklarujúci porušenie ľudských práv sťažovateľa

a predovšetkým zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sža 8/2009 z 2. apríla 2009 a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie dostatočné a primerané opatrenia na nápravu zisteného porušenia ústavnosti. Ústavný súd preto sťažnosti v časti týkajúcej sa návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

Sťažovateľ žiadal taktiež priznanie trov konania pred ústavným súdom spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných sťažovateľom vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 € (20 950 Sk). Náhradu priznal za dva úkony právnej služby v roku 2009 (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za každý úkon po 115,90 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 6,95 € predstavuje sumu 245,70 €, ktorú je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009